

Het verhaal van Elia

Dit is het verhaal van Elia, de profeet. Profeten zijn mensen die zo dicht bij God komen en God komt zo dicht bij hen dat ze weten wat God wil. Als mensen de boodschap niet willen horen, worden ze soms heel boos op de profeet. Het is niet gemakkelijk om een profeet te zijn.

Ooit was er een koning Achab die regeerde over Israël. Hij trouwde met een vrouw Izebel uit een ander land. Ze overtuigde Achab om haar God te aanbidden, een god met de naam Baal.

God stuurde de profeet Elia om de koning te waarschuwen dat er de volgende drie jaar minder regen zou vallen omdat de mensen zich niet hielden aan de wil van God maar Baal aanbaden. Elia zei tegen de koning dat de regen niet zou terugkeren zolang ze de Goden van Baal blijven aanbidden. Toen de koning dit hoorde, werd hij heel erg boos, en Elia moest zich verschuilen.

Elia verborg zich in een vallei met een stromend beekje met de naam Kerit. Dag en nacht stuurde God raven om hem brood en vlees te brengen. En zo kon Elia overleven met voedsel en water.

Koning Achab en zijn vrouw Izebel werden nog bozer op Elia, en dus sloeg hij op de vlucht. Eindelijk bereikte hij de woestijn en hij rende nog een dag verder. Toen liet hij zich uitgeput vallen onder een bremstruik. God, ik kan niet meer, riep hij uit. Het is mij te veel, Laat mij sterven. En doodmoe viel hij in slaap.

In zijn dromen zag hij een engel van God die hem een kruik water bracht en een plat brood op gloeiende stenen gebakken. Hij at en dronk ervan. Daarna liep hij nog veertig dagen en nachten lang verder tot bij de heilige berg Horeb. Daar ging Elia een grot binnen en viel in slaap.

Toen hij wakker werd, was hij nog steeds verdrietig. Mijn God, waar zijt gij toch? Riep hij uit.

Toen kwam God dicht bij Elia. Voor God uit ging een hevige storm. Stenen rolden omlaag en zand joeg hoog op.

Nee, dacht Elia, in het geweld is God niet.

Toen kwam er een geweldige aardbeving. Elia was bang, maar hij schudde zijn hoofd. Nee, dacht Elia, God dreunt me niet plat als een aardbeving.

Daarna begon het te donderen en te bliksemen. De bliksem sloeg in en alles werd in lichterlaaie gezet. Het vuur knetterde en vernielde alles. Nee, dacht Elia, God maakt niet alles kapot zoals het vuur.

Toen klonk het geluid van een heel zacht en vriendelijk briesje. Een briesje dat aaide over Elia's wangen. Elia glimlachte en stapte naar voor.

Dag God, zei hij. En hij dacht : Mijn God is iemand die met mij wil praten....

(1 Kon.17,18,19 vrij vertaald door Kolet Janssen)

Overweging:

Ik heb gekozen voor de profeet Elia omdat hij zo menselijk is. Elia zegt dit ook van zichzelf dat het soms zo moeilijk is om een profeet te zijn want als het bij de mensen moeilijk gaat, was het niet altijd gemakkelijk om in God te geloven.

En voor mezelf is dit ook zo want dan denk ik zou God me nu echt helpen als ik in de problemen zit?

In het verhaal dacht Elia dat hij door de droogte en de hongersnood zou dood gaan maar dat liet God niet gebeuren. Hij zorgde voor Elia. Hij kon zich schuil houden in het dal van de beek de Kerit. Daar vond hij water. En elke avond brachten raven hem brood en vlees.

En zo zie ik dit ook. Er is nu nog altijd iemand in de buurt die voor me zorgt. Ik ben niet alleen ook al is het in mijn eigen leven niet altijd gemakkelijk geweest.

Elia helpt God om mensen dichterbij God te brengen.

Soms probeer ik ook in de klas vrienden weer dichterbij elkaar te brengen. Ik ben dan ook blij dat bijna iedereen van m'n familie hier is om ons dichterbij elkaar te brengen. Dat zorgen voor elkaar in de grote wereld gebeurt voor mij ook in de Kerit Roeselare. Samen met m'n mama en papa heb ik daar zelf al speelgoed en kleren van mij binnengebracht. Mensen en kinderen die in armoede leven, kunnen dit dan gebruiken.

Toen Elia weer wakker werd als hij in slaap gevallen was onder de bremstruik, vroeg hij zich af: Mijn God waar ben jij toch? God is niet in het geweld zoals in de aardbeving, de donder en de bliksem, de vloer die openscheurde maar in het briesje. En ja. Dat is God. Ook in mijn eigen leven, als ik boos ben, als ik verdrietig ben, als ik wegloop omdat ik boos ben, vraag ik me dikwijls af. Wat kan ik doen? Hoe kan ik het goedmaken? Ook al is het met iets heel kleins. Een briesje?

En dan antwoordt God met: Ik weet wat je hebt meegemaakt. Je moet terug naar waar je vandaan komt. En die gelijkenissen heb ik dan ook met Elia. Ik moet doorzetten, ik moet mijn manneke kunnen blijven staan en ik mag vooral niet opgeven in moeilijke omstandigheden.

Tijdens deze moeilijke omstandigheden ben ik zeker dankbaar dat ik eveneens kan schuilen onder de bremstruik van de Lier. Toen ik nog klein was, vertelde Patrick mij al dat ik niet bang moest zijn van de spoken want spoken bestaan niet. Ik ben dankbaar dat ik ook kan schuilen bij m'n ouders, broers en zussen, familie, de vriendjes, de juffen van de school, de academie, de Chiro en natuurlijk bij Happy m'n hond.

Dank je wel om te luisteren.

Helena Gevaert

De Lier, Brugge, 28 mei 2023.